

[gewoon]
MEZELF

Leesexemplaar

Luc Descamps

[gewoon]

MEZELF

PELCKMANS

1

Ik ben in de war. Dat overkomt me wel vaker, want ik ben een denker. Er zit een heel raderwerk in mijn hoofd dat ik met geen mogelijkheid stilgezet krijg. Ik stel me voor dat er ergens in mijn hoofd wel een uitknop moet zitten, maar ik vind hem niet. Soms denk ik dat het grootste deel van de energie die ik opdoe door te eten opgaat aan denken. Resultaat: ik ben vaak moe. Dan sleep ik me door de dag heen alsof mijn bed het doel is waar ik de hele dag voor heb geleefd. Daar kan ik immers – als ik de slaap al kan vatten, want dat is ook vaak een hele worsteling – die tollende gedachten voor een paar uren uitschakelen. Als ik niet te intens droom natuurlijk. Ik vraag me vaak af hoe het moet voelen om gewoon even NIET te denken. Dat lijkt me even heerlijk als onmogelijk.

Maar nu zit ik niet alleen te denken, ik ben verward. En mijn verwarring heeft een naam: Lars. Sinds september is hij nieuw in onze klas. Met zijn blauwe ogen en zijn hoofd vol weerbarstige blonde krullen had hij onmiddellijk mijn onverdeelde aandacht. Ik was niet de enige op wie zijn intrede effect had: in minder dan een week veroverde hij zich een plaats in onze klasgroep.

Succesvolle integratie noemen ze dat dan, denk ik. Hij maakte in een mum van tijd meer vrienden dan ik in alle jaren dat ik hier al schoolloop. Ik moet toegeven dat ik niet de handigste ben als het op vrienden maken aankomt. Misschien denk ik te veel en te lang na over wat anderen van mij vinden en mis ik zo de momenten die ertoe doen. Onzekerheid is mijn *middle name*. Zien hoe Lars met gemak iedereen voor zich won heeft me even doen overwegen of ik hem niet gewoon zou haten. Achteraf bekeken zou dat een aantal voordelen hebben opgeleverd:

- a. mijn leven zou nu veel eenvoudiger zijn.
- b. ik zou niet zo vreselijk onzeker zijn.
- c. ik zou nu niet het gevoel hebben dat ik compleet verloren loop.

Mensen die je haat, plak je het label ‘te mijden’ op en je gaat zo goed en zo kwaad als het kan verder met je leven, maar Lars staat dat niet toe. Hij heeft een aantrekkingskracht die je naar hem toe zuigt, of je dat nu wilt of niet. Dus, ik houd me op in zijn buurt. Ik weet waar hij is en wat hij doet. Ik hoor zijn grappen en zie hem lachen, maar ik mijd het om echt met hem te praten. Als hij me iets vraagt – dat is, als hij me al zou zien staan – zal ik hem wel antwoorden, maar ik zal nooit zelf initiatief nemen. Echt waar, Lars toevoegen aan mijn lijstje van gehate personen – niet dat ik echt zo’n lijstje heb – zou mijn leven veel eenvoudiger maken. Maar net als rust in mijn hoofd is eenvoud iets waar ik alleen maar van kan dromen. Mijn leven is gewoon ingewikkeld.

Ik heb nochtans niet te klagen. Als ik eerlijk ben, denk ik dat veel jongeren mij zouden benijden. Ik leef in een gezin dat zonder meer tot de gegoede middenklasse gerekend kan worden. Mijn ouders zijn niet echt rijk, maar we hebben thuis niets te kort. Mijn moeder geeft les in een middelbare school – niet de mijne – en mijn vader is directeur in een woonzorgcentrum. Hij wil niet dat we ‘home’ zeggen, want dat doet hem denken aan een opvangcentrum voor verdwaalde en verwaarloosde katten. Mijn zus, Lore, is een jaar ouder dan ik. We kunnen met elkaar overweg, maar dik zijn we niet. Dat kan ook niet, want al haar aandacht gaat naar Tibo, die nu al zeven maanden haar vriendje is. Eerlijk gezegd snap ik niet wat ze in hem ziet, want in mijn ogen is hij maar een kwal. Naar mijn ouders toe is hij slijmerig zoals die weekdieren kunnen zijn, maar tegen mij is hij zo giftig als de pest. Niet dat hij gemene dingen zegt, maar ik zie hem denken. De veroordeling druipt van hem af. Lore merkt daar allemaal niets van, die loopt al zeven maanden rond als een kip zonder kop en zweeft op wollige wolken van verliefdheid. Ooit zullen de schellen wel van haar ogen vallen en dan zal ze zijn ware aard ontdekken, maar tot die tijd blijft ze de helft van haar vrije tijd in haar kamer doorbrengen met Tibo, de kwal. Soms vraag ik me af of hij het over mij heeft als ze daar zitten, maar dan moet ik onmiddellijk denken aan wat hij mogelijk – of waarschijnlijk – allemaal met mijn zus doet op haar kamer en dan probeer ik snel aan iets anders te denken. Al snel kom ik dan weer zonder dat echt te willen bij Lars uit. Het is alsof hij zich een plaatsje in mijn hoofd heeft toegeëigend dat hij nooit

meer zal afgeven. Voor wie het nog niet doorhad, mijn gedachten maken cirkelvormige bewegingen rond een knipperend baken: Lars. Vermoeiend.

Dat ik op jongens val, heb ik zelf nooit als een probleem gezien. Ik praat er alleen niet over omdat ik...

- a. niet zou weten waarom dat nodig zou zijn.
- b. denk dat mijn moeder het toch al lang weet.
- c. nog nooit verliefd ben geweest en het dus gewoon geen issue was.

En precies dat laatste punt vormt nu het probleem. Het heeft me weken gekost om erachter te komen dat ik echt wel verliefd ben, maar hoe kom ik in hemelsnaam te weten of Lars ook op jongens valt? Ik ga het hem niet op de man af vragen, ik ben niet gek! Trouwens, zoiets zou een behoorlijke dosis zelfvertrouwen vragen. En die bezit ik dus niet.

2

Vandaag is Noémie Adams onze klas binnengevallen. Ik gebruik dat woord opzettelijk, want haar entree ging niet onopgemerkt voorbij. Wouter Bernaerts, onze leerkracht muziek, vroeg haar om zich even voor te stellen aan de klas. Daar had ze duidelijk geen problemen mee.

‘Hoi iedereen, ik ben Noémie. Ik kom hier midden in het schooljaar binnenvallen omdat mijn vorige school mij niet beviel. Ik kon het niet echt vinden met sommige leerkrachten, zeg maar.’ Daarbij keek ze kort, maar uitdagend in de richting van Bernaerts. Onterecht, want hij is echt een lieve leerkracht. ‘Ik hou vooral van woordkunst, heb dat al een paar jaar in mijn vrije tijd gevolgd, maar ik dacht, *what the fuck*, eigenlijk is het interessanter als ik dat *tijdens* de schooluren doe. Dus hier sta ik, klaar voor een nieuw hoofdstuk in mijn leven.’

Haar zelfverzekerde manier van spreken én de getatoeëerde boksbeugel op de binnenkant van haar rechterarm maakten dat we allemaal meteen wisten dat Noémie ‘geen gewone’ is. Het zou me niet verbazen als zij vroeg of laat voor vuurwerk zou zorgen. Tien tegen één weer zo iemand die vrienden maakt alsof het niks is. Om jaloers op te zijn.

Tijdens de middagpauze in de kantine positioneer ik me zo dat ik de tafel waar Lars zit onopgemerkt in de gaten kan houden. Nu Noémie er is, is hij niet langer de laatst aangekomene in onze klas. Niet dat dat veel uitmaakt voor hem, want aan klasgenoten die met hem aan tafel willen zitten heeft hij sowieso geen gebrek. Vanaf dag één heeft hij geen enkele moeite moeten doen om te integreren. Ik benijd de anderen die gewoon bij hem aanschuiven alsof dat de normaalste zaak van de wereld is. Dat is het eigenlijk ook, maar zo krijg ik het aan mezelf niet verkocht. Niet te verwonderen dat ik geregeld alleen mijn boterhammen opeet.

‘Is hier nog een plaatsje vrij?’

Ik schrik me bijna een ongeluk. Ik had Noémie helemaal niet zien aankomen. Ik knik en kijk nadrukkelijk naar de lege stoelen. Ze heeft ze voor het uitkiezen. Ik weet niet of haar vraag sarcastisch bedoeld was of niet, maar besluit er niets over te zeggen. Ze neemt plaats tegenover me en ik besef dat het voor de duur van deze pauze gedaan is met naar Lars te kijken. Inwendig slaak ik een zucht.

‘Jij bent?’

‘Lander,’ stel ik mezelf voor.

Ze reikt over de tafel heen en schudt me krachtig de hand, waarbij haar tattoo automatisch in het oog springt. Samen met de krachtige handdruk lijkt hij me te willen waarschuwen dat deze meid niet met zich laat sollen. Volgens mij is dat ook haar bedoeling. Het feit dat er op de plaats van de knokkels hartjes verwerkt zijn in het wapen maakt de afbeelding nauwelijks zachter.

‘Zit je altijd alleen?’ vraagt ze recht op de man af. Ze lijkt me niet het type dat zich snel geneert.

Ik haal mijn schouders op terwijl ik nadenk over wat het beste antwoord zou zijn.

- a. Bevestigend antwoorden, maar dat zou ronduit zielig klinken.
- b. Staalhard ontkennen, maar dat zou nog belachelijker overkomen, want waarom zit ik dan niet aan een tafel waar wel volk zit?

‘Ik denk graag na,’ flap ik eruit en meteen denk ik: wat is dat nou voor een antwoord?

‘Waarover?’ vraagt Noémie.

‘Waarover?’ echo ik.

‘Ja, over wat denk je na?’

Goh, wat moet ik daarop antwoorden? Wie is die Noémie eigenlijk? De koningin van de vervelende vragen? Ik denk na over het feit dat ik hopeloos verliefd ben op Lars en dat ik geen mogelijkheid zie om zelfs nog maar in zijn buurt te komen. Zal ik dat antwoorden? Mooi niet!

‘Zomaar, over van alles en nog wat.’

Noémie trekt haar mondhoeken naar beneden en zegt: ‘Lijkt me boeiend.’

Opnieuw kan ik niet uitmaken of ze met me zit te lachen of niet. Ik krijg geen hoogte van dat meisje.

‘Waarom heb je die?’ vraag ik met een knikje in de richting van haar arm.

Ze kijkt naar haar arm alsof ze zich ervan wil vergewissen dat de tattoo daar effectief nog altijd zit.

‘Die?’ vraagt ze laconiek. Ze trekt haar mondhoeken weer naar beneden en haar wenkbrauwen omhoog. ‘Ik dacht, laat ik maar eens een statement maken.’

Met mijn blik laat ik haar verstaan dat een extra woordje uitleg geen overbodige luxe zou zijn. Ze heeft me Lars afgepakt voor de duur van deze pauze, we kunnen dus net zo goed wat praten.

‘Weet jij hoe het voelt om gepest te worden?’ vraagt ze.

‘Nee,’ antwoord ik naar waarheid. Hoewel ik heel moeilijk vrienden maak, ben ik toch altijd gevrijwaard gebleven van pesterijen en daar ben ik heel dankbaar om. Ik denk dat ik zo hard onder de radar blijf dat ik letterlijk niet opval. *Playing invisible*, zeg maar.

‘Ik wel. Drie jaar lang. Laatste jaar lagere school en de eerste twee jaren van het middelbaar. In het derde jaar kwam ik in een leuke klas terecht en hield het pesten vanzelf op. Dat doet deugd, hoor, als je zo lang een favoriet doelwit bent geweest. Soms had ik het gevoel dat er een grote roos op mijn voorhoofd getatoeëerd stond. Toen het eindelijk voorbij was, heb ik aan mezelf beloofd dat ik nooit nog zou toelaten dat ik gepest werd. Maar dit jaar viel de leuke klas van het derde letterlijk uit elkaar. Sommigen gingen naar een andere school, anderen veranderden van richting. Om een lang verhaal kort te maken, de groep waarin ik me thuis voelde, was weg en in de nieuwe groep zaten er weer een paar die zich absoluut wilden laten gelden. Eén meisje trok al snel een paar meelopers aan en wierp zich op als een gepatenteerde pestkop. Om de een of andere reden moest ze mij hebben. En ik had de keuze, dat wist ik gewoon.’

Noémie is nu helemaal op dreef. Volgens mij maakt het helemaal niet uit of ik reageer of niet. Ze wil gewoon haar verhaal kwijt.

‘De keuze,’ herhaal ik nadenkend om haar het gevoel te geven dat ik mee ben.

‘Ofwel liet ik toe dat het hele liedje van voren af aan gezongen zou worden, ofwel moest ik duidelijk maken dat ik geen gewillig slachtoffer was.’

‘En toen heb je...’

‘Ik heb die tattoo laten zetten zonder dat mijn moeder ervan wist. Mijn vader zou het sowieso niet te weten komen, want met hem heb ik geen contact.’

‘O,’ zeg ik, niet wetend hoe ik anders zou moeten reageren. ‘En, was ze...’

‘Blij?’ Noémie laat de vraag volgen door een kort lachje. ‘Niet echt, nee. Maar wat kon ze doen? Mijn arm laten amputeren? Dat is het voordeel van een tattoo: als hij er staat, dan staat hij er. Trouwens, mijn moeder is veel te druk met haar nieuwe vriend om zich al te veel van me aan te trekken.’

‘En door die tattoo zijn ze opgehouden met pesten?’ vraag ik ongelovig.

‘Nee, integendeel. *Zij-wiens-naam-ik-weiger-uit-te-spreken* vond die tattoo een aanleiding om een extra pestoffensief in te zetten.’

‘En toen?’ vraag ik, nu oprecht benieuwd.

‘... heb ik haar een lel tegen haar oor gegeven,’ gaat Noémie verder met een triomfantelijke grijns op haar gezicht. ‘Dat was in het midden van de les, voor de ogen van de hele klas.’

‘En de leerkracht zag dat?’

‘Zij-wiens-naam-ik-weiger-uit-te-spreken zat achter me, ze boog helemaal voorover en spoot de inhoud van een inktvulling over mijn cursus. “Kun je gebruiken voor een volgende tattoo,” zei ze. Toen ben ik opgeveerd, heb me naar haar toegedraaid en heb haar zo’n lel gegeven dat haar oor er volgens mij twee dagen later nog van float. Ik denk wel dat de leerkracht dat gezien heeft, ja,’ voegt Noémie er laconiek aan toe. ‘Nablijven natuurlijk, maar ik had het ervoor over. Ook nog een hele preek dat je met geweld niets oplost en dat ik als het nog eens gebeurde zeker tegen een schorsing aan zou lopen, maar wat had ik moeten doen? Haar maar laten begaan en weer een heel jaar gepest worden? *No way!* Om een lang verhaal kort te maken, een paar leerkrachten bleven me op dat ene feit afrekenen en voilà, hier ben ik.’

Ik blijf haar een tijdje aangapen tot ik beseft dat ik mijn mond open heb als een goudvis.

‘Heftig,’ zeg ik dan.

Daarop geeft ze me weer die uitdrukking die wel typisch lijkt voor haar: mondhoeken naar beneden en wenkbrauwen opgetrokken. Haar schouders gaan daarbij ook een beetje omhoog.

‘Maar ik ben niet agressief, hoor. Het was gewoon te veel.’

Ik tuit mijn lippen en knik dan zachtjes.

‘Ik geloof je,’ zeg ik.

Het zou best wel eens kunnen dat wij vrienden worden.

3

Noémie is een bijzonder iemand. In de vier weken dat ik haar intussen ken, is me dat heel duidelijk geworden. Ze houdt er niet van om in het rijtje te lopen. Zo heeft ze bijvoorbeeld geen smartphone. Ze loopt rond met zo'n aftands klein mobieltje dat mensen in de vorige eeuw het gevoel gaf dat ze een stukje hoogwaardige technologie in de hand hielden – voor noodgevallen – waar je alleen mee kunt bellen of berichtjes verzenden en ontvangen.

‘Waarom doe je dat eigenlijk?’ vraag ik.

Het is belachelijk warm voor de tijd van het jaar en we zitten samen op het gras naast het sportveld. Tijdens de middagpauze is dat een heerlijke plek omdat er plaats genoeg is om ver weg van de anderen te zitten.

‘Waarom doe ik wat?’

‘Geen smartphone hebben.’

‘Ik zou niet weten wat ik daarmee moet.’

‘Bellen, whatsappen, instagrammen, tiktokken... Ik zeg maar wat.’

‘Saai,’ zegt ze. ‘Dat houdt me alleen maar weg van waar het leven echt om draait. Ik heb een hekel aan al dat vluchtige en oppervlakkige gedoe. Als ik iets wil

zeggen, zal ik dat wel doen als ik je zie. Daarom geef ik ook niemand mijn nummer.'

Ik kijk haar aan alsof ze van een andere planeet komt. Toch kunnen we het goed met elkaar vinden en op school zoeken we automatisch elkaars gezelschap op.

'Of per brief,' voegt ze er doodernstig aan toe.

'Per brief?'

Ik probeer in te schatten of ze me voor de gek houdt, maar dat denk ik eerlijk gezegd niet. Volgens mij meent ze het echt.

'Als je een brief schrijft, neem je de tijd om over je woorden na te denken. Het bewegen van je pen over het blad is een soort van meditatieve oefening waardoor je gedachten aan het papier worden toevertrouwd. Dat houdt die gedachten vast tot de geadresseerde ze weer van het blad plukt. Heerlijk toch?'

'Euh... als jij het zegt, zal dat wel, zeker?' zeg ik aarzelend.

Noémie kijkt me glimlachend aan. Ik vind haar iets mysterieus hebben, maar ik mag haar echt.

'Willen we afspreken dat we elkaar brieven schrijven?' zegt ze ineens enthousiast en ze pakt mijn arm vast. 'Gewoon, lekker *old fashioned*. Wat denk je?'

'Euh...'

'Goed, dat is dan afgesproken. We hoeven ze niet op de post te doen. We kunnen ze hier op school aan elkaar geven.'

Dit is het vreemdste idee dat ik ooit gehoord heb. Als we elkaar zien, kunnen we elkaar toch gewoon vertellen wat we te zeggen hebben? Heeft ze dat trouwens zelf niet naar voren gebracht? Maar ik protesteer niet.

Noémie bezit het soort overredingskracht waar je niet tegen ingaat.

‘En wat schrijven we dan naar elkaar?’ wil ik weten.

‘Sorry, Lander, maar dat is gewoon een domme vraag. Ik kan nu toch niet weten wat ik morgen zal willen schrijven? Dat hangt af van wat er gebeurd is, hoe ik me voel, wat ik wil weten, wat er te gebeuren staat... Een hoop variabelen die je van tevoren nooit kunt inschatten, snap je? De enige constante die ik tussen al die variabelen kan plaatsen, is dat ik je *wil* schrijven.’

‘Euh, zijn we nu aan het praten over corresponderen of ben je een wiskundige uiteenzetting aan het geven?’

Noémie kijkt me met een ernstige blik aan.

‘De juiste woorden, mijn vriend, tillen ons van het alledaagse naar een hoger plan.’

Ik glimlach omdat ik haar wel grappig vind met die hoogdravende woorden van haar. Toch zegt iets me dat ze meent wat ze zegt. Gewoon is ze niet, daar zal ik haar nooit van beschuldigen, dat weet ik nu al zeker.

4

‘Normaal gezien laat ik jullie zelf je partner kiezen, maar voor deze opdracht haal ik jullie uit jullie comfortzone. Jullie componeren in paren een lied, muziek én tekst dus, en dat stellen jullie binnen drie weken voor aan de klas. De paren zitten hierin.’

Bernaerts wijst naar de hoed die omgekeerd op zijn bureau ligt. Dat kan hij niet menen. Ik ben niet de enige die om zich heen kijkt. Natuurlijk is iedereen benieuwd met wie hij zal moeten samenwerken, maar in mijn geval is het meer dan nieuwsgierigheid. Het angstzweet staat in mijn handen. Ik kan er zo vijf opnoemen met wie ik het helemaal niet zie zitten om samen te werken:

1. Jeremy bijvoorbeeld, hij speelt veel beter gitaar dan ik en ik weet zeker dat hij me met zijn zelfvertrouwen gewoon zou platwalsen tot ze me met een plamuurmes van de grond kunnen schrapen.
2. Of Kato, ze heeft een engelenstem, maar iedereen weet dat ze zo perfectionistisch is dat je er gek van wordt.
3. Karim vindt alles vooral grappig, ik kan me niet voorstellen hoe ik met hem een lied zou moeten

maken. Die kerel hoort thuis op een stand-upcomedywedstrijd en zou nog kans maken om die te winnen ook.

4. Zoë is zo geheimzinnig dat ik al de kriebels krijg als ik nog maar naar haar kijk.
5. Seb sluit het rijtje af. Hij gedraagt zich altijd zo macho dat ik er verschrikkelijk onzeker van word.

Nee, Bernaerts geeft me echt geen cadeau met deze opdracht. Een voor een tovert hij gevouwen papiertjes met namen uit zijn hoed. Mijn hoop om met Noémie te mogen samenwerken vervliegt al wanneer ze als vierde uit de hoed geplukt wordt. Ze wordt gekoppeld aan Merel, misschien wel het liefste meisje van de klas. Merel glimlacht naar Noémie, maar krijgt de typische Noémie-blik toegeworpen: opgetrokken wenkbrauwen en naar beneden gekrulde lippen. Merel heeft er het raden naar wat Noémie daarmee wil zeggen. Ik krijg op slag medelijden met Kato wanneer zij aan Karim wordt gematcht. Ik vrees dat hij haar compleet mesjogge zal maken. Binnen twee weken staat dat meisje op de rand van een zenuwzinking, let op mijn woorden. Als Seb aan Sien wordt gekoppeld, slaak ik bijna een zucht van opluchting. Voor hem was ik nog het meest bang, denk ik. Maar wanneer Bernaerts de naam voorleest van de leerling die met mij zal moeten werken, stop ik even met ademen. Ik vraag me af of ik het wel goed gehoord heb, maar de glimlach en het korte knikje van Lars bevestigen dat wij voor de duur van deze opdracht bij elkaar horen. *No way* dat ik dit durf! Op dit eigenste moment in rook opgaan lijkt me meer aanvaardbaar

dan nauw te moeten samenwerken met de jongen die de laatste tijd mijn hele leven op zijn kop zet. Ik kijk om me heen alsof ik op zoek ben naar een vluchtroute, maar kom tot het besef dat er geen uitweg is. *No Way Out* zou nog een mooie songtitel zijn, maar als ik dan aan Lars zou moeten uitleggen wat ik daarmee bedoel... God, dit wordt zó moeilijk!

***

‘En, zie je het zitten?’

Lars nodigt me uit om te verdrinken in zijn blauwe ogen en ik sla de mijne neer in de hoop dat hij de paniek die me zo goed als verlamt niet zal opmerken. Bernaerts heeft meteen de koe bij de hoorns gevat en ons samengezet voor een eerste verkenningronde. Hij beseft niet wat hij me aandoet. Wat verder doet Noémie een hele uitleg aan Merel die zo te zien heel geboeid zit te luisteren. Die twee zullen het ongetwijfeld uitstekend met elkaar kunnen vinden. Ik had gerust met een van hen willen samenwerken. Op Lars’ vraag haal ik mijn schouders op.

‘Oei,’ lacht hij, ‘dat klinkt ook niet enthousiast.’

‘Nee, nee, dat bedoel ik niet,’ haast ik me te zeggen. ‘Het is alleen... ik zou niet weten waar te beginnen.’

‘Daarom krijgen we ook drie weken, hè. Ik denk dat we elkaar wat moeten aftasten om te zien waar we naartoe gaan.’

Lars heeft natuurlijk geen idee welke beelden hij door zijn woordkeuze in mijn hoofd oproept en ik probeer de spontane fantasieën die in me opkomen weg te slikken.

‘Ja...’ mijn stem slaat over en ik slik opnieuw. ‘Ja natuurlijk.’

‘Het lijkt me sowieso logisch dat we een nummer voor gitaar en piano maken,’ zegt Lars.

‘Denk je? Ik bedoel, jij speelt echt wel heel goed. En ik...’

‘Doe niet zo gek,’ wuift hij mijn onzekerheid weg. ‘Natuurlijk spelen we allebei ons instrument. Ik weet nu al dat het geweldig zal klinken.’

‘Als jij het zegt,’ mompel ik, in geen geval overtuigd.

Ik weet nog altijd niet hoe ik deze opdracht moet overleven.

***

‘Cool, hè?’

‘Wat is er cool?’

Noémie kijkt me breed glimlachend aan terwijl ik aan het gras pluk. Ik zou ermee kunnen leven als ik voor de rest van mijn bestaan alleen maar grassprietjes uit de grond zou moeten trekken. Alles als ik maar niet langer ten prooi zou moeten vallen aan de onzekerheid die me nu al verteert. En we zijn nog niet eens begonnen.

‘Die opdracht natuurlijk, sufkop.’

‘Bwah,’ doe ik schijnbaar onverschillig.

‘Meen je dat? Ik dacht dat jij muziek maken zo geweldig vond?’

‘Alleen wel, ja. Maar ik heb dat nog nooit samen met iemand gedaan.’

‘Dan wordt het misschien hoog tijd, hè. Je grenzen verleggen, je horizon verruimen, daar draait het alle-

maal om,' zegt ze enthousiast en ze spreidt haar armen alsof ze de hele wereld wil omvatten. 'Volgens mij heb jij wat last van onzekerheid.'

'Zou wel kunnen,' zeg ik, blij dat ik er op die manier van af kom.

'Dat is voor niks nodig. Ik weet zeker dat dit een rijke ervaring wordt. Merel en ik hebben al uitgemaakt wat het wordt.'

'Hoe kan dat nu? Jullie zijn nog niet eens begonnen.'

'Parlando,' legt Noémie enthousiast uit. 'Merel tokkelt op haar gitaar en ik draag een zelfgeschreven gedicht voor. Alles moet nog geschreven worden, maar het concept ligt er al. Cool toch?'

'Euh... ja.'

'Man, jij loopt vandaag ook niet over van enthousiasme, zeg. Ik zou bijna denken dat je bang bent om aan die opdracht te beginnen.'

Je slaat de nagel op de kop, Noémie, denk ik bij mezelf.

'Dat is toch voor niks nodig? Heb je Lars al piano horen spelen? Geweldig toch?'

Ik kijk haar aan en de vertwijfeling is vast in mijn ogen te lezen.

'Jij bent bang dat je minder goed bent, is dat het?' roept Noémie uit.

Ik haal mijn schouders op. Alles liever dan haar te vertellen dat ik verliefd ben op een jongen van wie ik niet eens weet of hij wel op jongens valt.

'Dikke bullshit, Lander! Ik weet zeker dat jij minstens even goed bent met je gitaar, ook al heb ik je nog niet horen spelen.'

Weer haal ik mijn schouders op.

‘Ik heb een idee,’ zegt ze ineens en ze tikt tegen mijn arm. ‘Ik kom straks na school met je mee en jij speelt voor mij op je gitaar.’

‘Maar...’

‘Geen maar,’ zegt ze fel. ‘Ik accepteer geen excuus.’

‘Moet jij niet naar huis dan?’ probeer ik nog.

Als antwoord krijg ik de typische Noémie-blik.

‘Moeten?’ vraagt ze. ‘Dat woord heb ik al lang uit mijn woordenboek geschrapt, hoor. En mijn moeder heeft zich daarbij neergelegd. Ze moest wel.’

‘Jij bent echt niet normaal, Noémie,’ zucht ik.

Ze doet haar handen open alsof ze onzichtbare regendruppels wil opvangen en zegt: ‘Wie wil er nu normaal zijn? Zo saai!’

5

Noémie is duidelijk niet iemand van loze beloftes, dus fietst ze na schooltijd met me mee.

‘Weet je wat het probleem is met de gemiddelde mens?’ vraagt ze als we de school achter ons gelaten hebben.

‘Nee, ik ken de gemiddelde mens niet,’ zeg ik. ‘Nog nooit ontmoet.’

‘Hahaha, goed, hoor. Nee, maar echt... onzekerheid!’

Ze poneert dat woord met een stelligheid alsof het de absolute waarheid is. Ik twijfel er niet aan dat zij het echt gelooft. Ik kijk haar vragend aan, want ik weet echt niet waarom ze daar ineens mee komt aanzetten.

‘Neem jezelf even als voorbeeld.’

‘O, ben ik ineens de gemiddelde mens? Dank je wel voor het compliment.’

‘Lander, doe niet onnozel en luister,’ kapt Noémie me af. ‘Ik zei dus, neem jezelf als voorbeeld. Jij vindt dat groepswork met Lars een probleem omdat je denkt dat hij beter piano speelt dan jij gitaar.’

Dat is niet helemaal onwaar, maar zeker niet de kern van het probleem, maar ik laat Noémie maar in haar wijsheid. Ik heb geen zin om mijn onzekerheid rond Lars met haar te delen.